

sel afholdes lidt i utide set i lyset af, at der inden for kort tid er planlagt redegørelser om såvel lokalområderne som regionerne.

Vi mener, at det endog er meget vigtigt at forbedre forholdene for disse områder, men vil gerne vente med at træffe beslutninger, til regeringen har opfyldt dens løfte til Folketinget om at komme med redegørelser, hvorefter vi så kan træffe beslutninger.

Vi finder, at det er den rigtige rækkefølge. Derfor vil jeg også gerne allerede nu oplyse, at SF agter at stille en forespørgselsdebat i forbindelse med redegørelsen.

Vi agter på denne baggrund af stemme for regeringens vedtagelse, selv om den absolut bærer præg af at sige så lidt som muligt. Det er noget småt med visionerne, må man sige, men handlingen vender vi altså tilbage til i forbindelse med regeringens redegørelse og den forespørgselsdebat, som jeg nu har bebudet.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg synes, det er interessant, at hr. Touborg siger, at SF vil foreslå en institution, en funktion, beliggende i f.eks. Indenrigsministeriet til at holde øje med, hvordan det går regionerne. Jamen er det egentlig ikke det, vi går og venter på som et resultat af det, vi var sammen om at pålægge regeringen sidste år, hvor regeringen skal fremkomme med en beskrivelse af, hvordan man vil konsekvensberegne de statslige tiltags effekt? Er det egentlig ikke det, vi går og venter på nu? Hvad er det så mere, vi vil?

Jeg synes, at hr. Touborg på en eller anden måde foregriber det svar, som vi glæder os til at få fra regeringen i februar måned.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg må sige, at jeg selvfølgelig glæder mig over, at SF i forbindelse med denne her debat kan sige, at man støtter initiativer, der sikrer en bedre udvikling i landdistrikterne, men jeg må så også sige, at det undrer mig meget, at man i den grad vil vente med initiativer.

Jeg kan da i Folketingets forhandlinger gå tilbage f.eks. til 1996, hvor man havde lignende debatter i Folketinget, hvor der blev nedsat embedsmandsudvalg, der skulle tage sig af de her ting. Men jeg tror, at hr. Kristen Touborg vil give mig ret i, at det er meget lidt, der egentlig er sket.

Det er meget, meget lidt, der er sket, og jeg synes, at hr. Ole M. Niensens eksempel også er meget betegnende for, at det er vigtigt, at Folketinget holder regeringen i ørerne på det her punkt, for ellers sker der ingenting. Derfor kan jeg godt undre mig over, hvorfor SF nu vil vente igen på en ny debat, som SF selv vil rejse. Hvorfor ikke gå til handling nu og give sin mening til kende, sende de signaler, man gerne vil have?

Jeg vil da godt spørge hr. Kristen Touborg konkret: Hvad er det i den vedtagelse, som Dansk Folkeparti er kommet med, man er uenig i?

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Det er et spørgsmål til hr. Kristen Touborg, som bebudede, at SF ville rejse en forespørgselsdebat i kølvandet på regeringens regionalpolitiske redegørelse. Det samme gjorde hr. Jens Kirk, og det samme gjorde jeg på De Konservatives vegne.

Jeg vil i al forsigtighed spørge hr. Kristen Touborg: Var det måske ikke en idé, at vi samlede kræfterne og i fællesskab fik rejst en forespørgselsdebat, i stedet for at vi spreder kræfterne så meget, som der åbenbart er optræk til i øjeblikket?

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Jeg vil godt tage det sidste spørgsmål fra hr. Knud Erik Kirkegaard først.

Det er indlysende, at vi gerne samarbejder om en forespørgselsdebat, hvis vi ellers kan blive enige om, hvordan den skal udformes, og det tror jeg da nok vi skal blive enige om.

Så skal jeg svare hr. Skaarup. Vi mener, at Dansk Folkeparti foregriber begivenhedernes gang. Vi mener, at det er klogt at vente den måned eller højest halvanden, inden regeringen har bebudet sin redegørelse. Det gør vi ikke så meget, fordi vi er overvældende uenige i det, Dansk Folkeparti siger i deres vedtagelse. Der er dog et enkelt punkt, vi er uenige i.

Men det er ikke så meget derfor, vi mener, vi skal vente, men mere fordi vi er lidt optaget af, om vi nu kunne få nogle resultater. Det er godt nok at stå på Folketingets talerstol og markere sig, det er fint nok, og det skal vi også gøre, men vi er lidt optaget af, at det ikke kun bliver en markering, at det ikke kun bliver et slag i luften, men også bliver resultater, vi får ud af det, altså at der bliver noget konkret. Dét er faktisk den